A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nagytanács)

2012. november 27.*

„Fellebbezés — A nyelvhasználatra vonatkozó szabályok — Tanácsosok és asszisztensek felvételére szolgáló nyílt versenyvizsgára vonatkozó kiírások — Teljes terjedelemben három hivatalos nyelven való közzététel — A vizsgák nyelve — A második nyelv három hivatalos nyelv közül történő kiválasztása”

A C-566/10. P. sz. ügyben,

az **Olasz Köztársaság** (képviseli: G. Palmieri, meghatalmazotti minőségben, segítője: P. Gentili avvocato dello Stato, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

fellebbezőnek,

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2010. december 2-án benyújtott fellebbezése tárgyában,

a többi fél az eljárásban:

az **Európai Bizottság** (képviselik: J. Currall és J. Baquero Cruz, meghatalmazotti minőségben, segítőjük: A. Dal Ferro avvocato, kézbesítési cím: Luxembourg)

alperes az elsőfokú eljárásban,

a **Litván Köztársaság**,

a **Görög Köztársaság** (képviselik: A. Samoni-Rantou, S. Vodina és G. Papagianni, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

beavatkozók az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (nagytanács),

tagjai: V. Skouris elnök, K. Lenaerts elnökhelyettes, A. Tizzano, M. Ilešič, A. Rosas (előadó), G. Arestis és J. Malenovský tanácselnökök, A. Borg Barthet, U. Lõhmus, C. Toader, J.-J. Kasel, M. Safjan és D. Šváby bírák,

főtanácsnok: J. Kokott,

hivatalvezető: A. Impellizzeri tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2012. június 6-i tárgyalásra,

a főtanácsnok indítványának a 2012. június 21-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

* Az eljárás nyelve: olasz.

meghozta a következő

## Ítéletet

1 Fellebbezésében az Olasz Köztársaság az Európai Unió Törvényszéke T-166/07. és T-285/07. sz., Olaszország kontra Bizottság egyesített ügyekben 2010. szeptember 13-án hozott ítéletének (a továbbiakban: megtámadott ítélet) hatályon kívül helyezését kéri, amelyben a Törvényszék elutasította az Olasz Köztársaság által az informatika, kommunikáció és média területén (AD 5) tanácsosokból álló tartaléklista létrehozására irányuló EPSO/AD/94/07 nyílt versenyvizsgára vonatkozó kiírás (HL 2007. C 45A., 3. o.), a kommunikáció és informatika területén (AST 3) asszisztensekből álló tartaléklista létrehozására irányuló EPSO/AST/37/07 nyílt versenyvizsgára vonatkozó kiírás (HL 2007. C 45A., 15. o.), valamint az informatika (könyvtár/dokumentáció) területén (AD 5) tanácsosokból álló tartaléklista létrehozására irányuló EPSO/AD/95/07 nyílt versenyvizsgára vonatkozó kiírás (HL 2007. C 103A., 7. o.) (a továbbiakban együtt: vitatott versenyvizsga-kiírások) megsemmisítése iránt benyújtott kereseteket.

## Jogi háttér

2 A 2006. november 20-i 1791/2006/EK tanácsi rendelettel (HL L 363., 1. o.) módosított, az Európai Gazdasági Közösség által használt nyelvek meghatározásáról szóló, 1958. április 15-i 1. tanácsi rendelet (HL 1958. 17., 385. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 1. kötet, 3. o.; a továbbiakban: 1. sz. rendelet) 1–6. cikke a következőképpen rendelkezik:

„*1. cikk*

A Közösség intézményeinek hivatalos nyelvei és munkanyelvei az angol, a bolgár, a cseh, a dán, az észt, a finn, a francia, a görög, a holland, az ír, a lengyel, a lett, a litván, a magyar, a máltai, az olasz, a német, a portugál, a román, a spanyol, a svéd, a szlovák és a szlovén.

*2. cikk*

Azok az okmányok, amelyeket egy tagállam, vagy a tagállamok valamelyikének joghatósága alá tartozó személy az Unió intézményeinek küld, a feladó választása szerint a hivatalos nyelvek bármelyikén készülhetnek. A válasz ugyanazon a nyelven készül.

*3. cikk*

Azokat az okmányokat, amelyeket az Unió valamely intézménye küld egy tagállamnak vagy a tagállamok valamelyikének joghatósága alá tartozó személynek, az adott állam nyelvén kell megszövegezni.

*4. cikk*

A rendeleteket és az egyéb általánosan alkalmazandó dokumentumokat a hivatalos nyelveken kell megszövegezni.

*5. cikk*

Az *Európai Unió Hivatalos Lapját* a hivatalos nyelveken kell közzétenni.

*6. cikk*

Az Unió intézményei eljárási szabályzataikban kiköthetik, hogy meghatározott esetekben melyik nyelvet kell használni [helyesen: meghatározhatják a nyelvhasználati szabályok alkalmazásának részletes szabályait].”

3 Az Európai Közösségek tisztviselőinek a 2004. március 22-i 723/2004/EK, Euratom tanácsi rendelettel (HL L 124., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 2. kötet, 130. o.) módosított személyzeti szabályzata (a továbbiakban: tisztviselők személyzeti szabályzata) 1d. cikke, 7. cikke (1) bekezdésének első albekezdése, 24a., 27. és 28. cikke, 29. cikkének (1) bekezdése, valamint 45. cikke szerint:

*„1d. cikk*

(1) E személyzeti szabályzat alkalmazásában tilos bármilyen, nemen, fajon, bőrszínen, etnikai vagy társadalmi származáson, genetikai tulajdonságokon, nyelven, valláson vagy meggyőződésen, politikai vagy más nézeteken, nemzeti kisebbséghez tartozáson, tulajdonon, születésen, fogyatékosságon, koron vagy szexuális irányultságon alapuló megkülönböztetés [helyesen: hátrányos megkülönböztetés].

[…]

(6) Tiszteletben tartva a megkülönböztetésmentesség elvét és az arányosság elvét, ezek alkalmazásának bármely korlátozását tárgyilagos és ésszerű okokkal kell indokolni, és azoknak a személyzeti politika keretében az általános érdekekbe tartozó jogos célkitűzéseket kell szolgálnia [helyesen: A hátrányos megkülönböztetés tilalma és az arányosság elvének tiszteletben tartásához bármilyen korlátozásuknak objektív és ésszerű okokkal igazolhatónak kell lennie, továbbá jogszerű és közérdekű személyzeti politikai célokat kell szolgálnia]. Az ilyen célkitűzések indokolhatják különösen egy kötelező nyugdíjkorhatár és az öregségi nyugdíjhoz szükséges minimumkorhatár megállapítását.

[…]

*7. cikk*

(1) A kinevezésre jogosult hatóság kizárólag a szolgálat érdekei szerint eljárva és állampolgárságra való tekintet nélkül kinevezéssel vagy áthelyezéssel osztja be az egyes tisztviselőket a csoportjukban a besorolási fokozatuknak megfelelő beosztásba.

[…]

*24a. cikk*

A Közösségek előmozdítják a tisztviselők olyan szakmai továbbképzését, amely összeegyeztethető a szolgálat megfelelő működésével, és saját érdekeiknek is megfelel.

Az ilyen szakmai továbbképzést a tisztviselők előléptetése során figyelembe kell venni.

[…]

*27. cikk*

A felvétel során arra kell törekedni, hogy az intézmények részére olyan tisztviselők munkáját biztosítsák, akik megfelelnek az alkalmasság, a teljesítmény és a tisztesség legmagasabb követelményeinek, és akiket a Közösségek tagállamainak állampolgárai közül a lehető legszélesebb földrajzi alapon toboroztak.

Semmilyen beosztás sem tartható fenn valamely tagállam állampolgárai számára.

[…]

*28. cikk*

Egy tisztviselő kizárólag az alábbi feltételekkel nevezhető ki:

[…]

f) tanúbizonyságot tesz a Közösségek egyik hivatalos nyelvének alapos ismeretéről és egy további hivatalos nyelvének a feladatainak ellátásához szükséges szintű ismeretéről.

[…]

*29. cikk*

(1) Mielőtt egy intézmény egy üres beosztását betöltené, a kinevezésre jogosult hatóság mérlegeli, hogy:

[…]

és ezután kezdi meg a vagy képesítéseken, vagy vizsgákon, vagy mind képesítéseken, mind vizsgákon alapuló versenyvizsgára vonatkozó eljárást. A versenyvizsgákra vonatkozó eljárást a III. melléklet állapítja meg.

Az eljárás a jövőbeli felvétel számára történő tartalékképzés céljából is lefolytatható.

[…]

*45. cikk*

(1) Az előléptetésről a 6. cikk (2) bekezdésére figyelemmel a kinevezésre jogosult hatóság határoz. Az előléptetés a tisztviselőnek azon csoport következő magasabb besorolási fokozatába történő kinevezésével történik, amelybe a tisztviselő tartozik. Az előléptetés kizárólag olyan tisztviselők közüli választással történhet, akik besorolási fokozatukban minimum két évet letöltöttek, az előléptetésre alkalmas tisztviselők érdemei összehasonlításának figyelembevétele után. Az érdemek összehasonlításakor a kinevezésre jogosult hatóság különösen figyelembe veszi a tisztviselőről készült értékeléseket, a nyelvek használatát feladatai végrehajtása során azon nyelveken kívül, amelyek alapos ismeretét a 28. cikk f) pontjával összhangban bizonyította, és – adott esetben – az általa gyakorolt felelősségek szintjét [helyesen: az ellátott feladatokkal járó felelősség mértékét].

(2) A tisztviselőtől a felvétele utáni első előléptetést megelőzően megkövetelhetik, hogy bizonyítsa alkalmasságát az EK-Szerződés 314. cikkében említett harmadik nyelvek egyikén történő munkavégzésre. Az intézmények közös szabályok elfogadásáról állapodnak meg e bekezdés végrehajtásához. E szabályokhoz szükséges a harmadik nyelvi képzést biztosítani a tisztviselők részére, és a III. melléklet 7. cikke (2) bekezdésének d) pontjával összhangban megállapítani a tisztviselők harmadik nyelven történő munkavégzésének értékelésére irányadó részletes szabályokat.”

4 A tisztviselők személyzeti szabályzata III. melléklete 1. cikkének (1) és (2) bekezdése, valamint a 7. cikke szerint:

„*1. cikk*

(1) A versenyvizsgák kiírását a kinevezésre jogosult hatóság a vegyes bizottsággal folytatott konzultációt követően készíti el.

A kiírás tartalmazza:

a) a versenyvizsga jellegét (intézményen belüli versenyvizsga, intézményeken belüli versenyvizsga, nyílt – adott esetben egy vagy több intézmény által közösen kiírt – versenyvizsga);

b) a versenyvizsga típusát (vagy képesítéseken, vagy vizsgákon, vagy mind képesítéseken, mind vizsgákon alapuló);

c) a betöltendő beosztással járó tevékenységek és feladatok jellegét, és a felajánlott csoportot és besorolási fokozatot;

d) a betöltendő beosztáshoz a személyzeti szabályzat 5. cikkének (3) bekezdésével összhangban szükséges okleveleket és a képesítés megszerzéséről szóló egyéb tanúsítványokat vagy tapasztalatokat;

e) amennyiben versenyvizsga vizsgákon alapul, azok jellegét és értékelésük módját;

f) adott esetben a betöltendő beosztás sajátos jellege miatt megkövetelt nyelvismeretet;

g) adott esetben a korhatárt, és a Közösségek olyan alkalmazottaira vonatkozó emelt korhatárt, akik legalább egy éve a Közösségek szolgálatában állnak;

h) a jelentkezési határidőt;

i) adott esetben a személyzeti szabályzat 28. cikkének a) pontja szerinti kivételeket.

A két vagy több intézmény közös, nyílt versenyvizsgájáról szóló kiírást a személyzeti szabályzat 2. cikkének (2) bekezdésében említett kinevezésre jogosult hatóság a közös vegyesbizottsággal folytatott konzultációt követően készíti el.

(2) A nyílt versenyvizsgákról szóló kiírást a jelentkezési határidő lejárta előtt legalább egy hónappal, és adott esetben a vizsgák időpontja előtt legalább két hónappal az *Európai Közösségek Hivatalos Lapjában* kell közzétenni.

(3) Minden versenyvizsgát, azonos határidők figyelembevételével, meg kell hirdetni a három Európai Közösség intézményeiben.

[…]

*7. cikk*

(1) Az intézmények a személyzeti szabályzati bizottsággal folytatott konzultációt követően az Európai Közösségek Személyzeti Felvételi Hivatalára [a továbbiakban: EPSO] bízzák a szükséges intézkedések meghozatalának felelősségét annak biztosítására, hogy a Közösségek tisztviselőinek felvételi eljárásaiban és a személyzeti szabályzat 45. és 45a. cikkében említett vizsgáztatási eljárásokban [helyesen: értékelési eljárásokban és vizsgákon] egységes előírásokat alkalmazzanak.

(2) A[z EPSO] a következő feladatokat látja el:

a) az egyes intézmények kérésére nyílt versenyvizsgákat szervez;

[…]

d) általános felelősséget vállal a nyelvi képességek értékelésének meghatározásáért és megszervezéséért, annak biztosítása érdekében, hogy a személyzeti szabályzat 45a. cikke (2) bekezdésének követelményei összehangoltan és következetesen teljesüljenek.

[…]”

5 Az EPSO-t az Európai Parlamentnek, a Tanácsnak, a Bizottságnak, a Bíróságnak, a Számvevőszéknek, a Gazdasági és Szociális Bizottságnak, a Régiók Bizottságának és az Ombudsmannak az Európai Közösségek Személyzeti Felvételi Hivatalának létrehozásáról szóló, 2002. július 25-i 2002/620/EK határozata (HL 197., 53. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 4. kötet, 46. o.) hozta létre. E határozat 2. cikke (1) bekezdésének első mondata szerint az EPSO gyakorolja az említett határozatot elfogadó intézmények kinevezésre jogosult hatóságaira a többek között a személyzeti szabályzat III. melléklete alapján ruházott felvételi hatásköröket. A 2002/620 határozat 4. cikkének utolsó mondata értelmében az e határozatban említett területekre vonatkozó kereseteket az Európai Bizottság ellen kell benyújtani.

6 Az EPSO szerepét a tisztviselők személyzeti szabályzata III. mellékletének a 723/2004 rendelettel beillesztett 7. cikke részletezi.

## A jogvita előzményei

7 2007. február 28-án az EPSO kizárólag az *Európai Unió Hivatalos Lapjának* angol, francia és német kiadásában közzétette az EPSO/AD/94/07 és az EPSO/AST/37/07 nyílt versenyvizsgára vonatkozó kiírásokat az intézményekben egyrészt (AD 5) tanácsosok számára az informatika, a kommunikáció és a média területén megüresedett álláshelyek betöltését szolgáló tartaléklista, másrészt (AST 3) asszisztensek számára a kommunikáció és az informatika területén megüresedett álláshelyek betöltését szolgáló tartaléklista létrehozása céljából.

8 2007. május 8-án az EPSO kizárólag az *Európai Unió Hivatalos Lapjának* angol, francia és német kiadásában közzétette az EPSO/AD/95/07 nyílt versenyvizsgára vonatkozó kiírást többek között az Európai Parlamentben (AD 5) tanácsosok számára az informatika (könyvtár/dokumentáció) területén megüresedett álláshelyek betöltését szolgáló tartaléklista létrehozása céljából.

9 A vitatott versenyvizsga-kiírásoknak az előválogató tesztekre bocsátás feltételeit szabályozó I.A. pontjának „Nyelvi ismeretek” címe alatt az szerepelt, hogy a pályázóknak fő nyelvként alaposan ismerniük kell az Unió hivatalos nyelveinek (a továbbiakban: hivatalos nyelvek) egyikét, illetve a fő nyelvtől kötelezően eltérő második nyelvként kielégítően ismerniük kell az angol, francia vagy német nyelvet. Ugyanezen cím alatt ezenkívül az állt, hogy az általános jellegű szövegek, valamint az EPSO és a pályázók közötti kapcsolattartás egyértelműsége és érthetősége érdekében a különböző vizsgákra szóló meghívók, valamint az EPSO, illetve a vizsgabizottság titkársága és a pályázók közötti levelezés nyelve kizárólag az angol, a francia vagy a német. A vitatott versenyvizsga-kiírások I.B. pontjában ezenfelül az szerepelt, hogy az előválogató tesztek nyelve „az angol, a francia vagy a német ([második] nyelv)”.

10 A vitatott versenyvizsga-kiírásoknak a munkakörök jellegére és a versenyvizsgára bocsátás feltételeire vonatkozó II.A. pontjának „Nyelvi ismeretek” címe alatt az állt, hogy az írásbeli vizsgákra bocsátáshoz a pályázóknak fő nyelvként alaposan ismerniük kell a hivatalos nyelvek egyikét, a fő nyelvtől kötelezően

eltérő második nyelvként pedig kielégítően ismerniük kell az angol, francia vagy német nyelvet. A vitatott versenyvizsga-kiírások II.B. pontjában ezenfelül az szerepelt, hogy az írásbeli vizsgák nyelve „az angol, a francia vagy a német ([második] nyelv)”.

11 2007. június 20-án és július 13-án az EPSO két módosítást tett közzé a vitatott versenyvizsga-kiírásokra vonatkozóan az *Európai Unió Hivatalos Lapjának* valamennyi nyelvi változatában (HL C 136A., 1. o. és HL C 160., 14. o.). A 2007. június 20-án közzétett módosításban az szerepelt, hogy az EPSO/AD/94/07 versenyvizsgán való részvételhez a szóban forgó területen – nevezetesen a tájékoztatás, a kommunikáció vagy a média területén – folytatott hároméves tanulmányokat lezáró egyetemi diploma, vagy bármely hároméves képzést lezáró egyetemi diploma és azt követő, legalább hároméves, az érintett feladatok ellátása szempontjából releváns szakmai tapasztalat szükséges. A módosításban azt is előírták, hogy az EPSO/AST/37/07 versenyvizsgán a pályázók végzettségétől függően 3 vagy 6 év szakmai tapasztalat szükséges. A 2007. július 13-án közzétett módosításban az szerepelt, hogy az EPSO/AD/95/07 versenyvizsgára történő jelentkezés feltétele hároméves képzéssel az informatika (könyvtár/dokumentáció) területén megszerezhető szakirányú egyetemi diploma, illetve hároméves képzéssel megszerezhető egyetemi diplomát követő szakirányú végzettség, illetve hogy a részvételhez szakmai tapasztalat nem szükséges. Ezen túlmenően a két módosítás kifejezetten utalt a vitatott versenyvizsga-kiírásoknak a Hivatalos Lap angol, francia és német kiadásában közzétett teljes változatára, és új jelentkezési határidőt állapított meg a szóban forgó versenyvizsgák tekintetében.

## A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott ítélet

12 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2007. május 8-án benyújtott keresetlevelével az Olasz Köztársaság keresetet indított az EPSO/AD/94/07 és EPSO/AST/37/07 versenyvizsga-kiírások megsemmisítése iránt. Ebben a T-166/07. számon nyilvántartásba vett ügyben a Litván Köztársaság beavatkozóként lépett fel az Olasz Köztársaság kérelmeinek támogatása céljából.

13 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2007. július 18-án benyújtott keresetlevelével az Olasz Köztársaság keresetet indított az EPSO/AD/95/07 versenyvizsga-kiírás megsemmisítése iránt. Ebben a T-285/07. számon nyilvántartásba vett ügyben a Görög Köztársaság beavatkozóként lépett fel az Olasz Köztársaság kérelmeinek támogatása céljából.

14 2009. november 9-i végzésében az Elsőfokú Bíróság elnöke a szóbeli szakasz lefolytatása és az ítélethozatal céljából egyesítette a T-166/07. sz. ügyet és a T-285/07. sz. ügyet.

15 Az Olasz Köztársaság lényegében azt kifogásolta, hogy először is az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* a hivatalos nyelvek közül kizárólag angol, francia és német nyelven tették közzé teljes terjedelemben a vitatott versenyvizsga-kiírásokat, másodszor a szóban forgó versenyvizsgákon való részvétel, az EPSO-val való kapcsolattartás és a vizsgák lebonyolítása tekintetében előírt második nyelv választására vonatkozó lehetőséget önkényesen mindössze három nyelvre korlátozták.

16 A Bizottság okafogyottság megállapítása iránti kérelmének elutasítását követően a Törvényszék megvizsgálta először is az EK 290. cikk megsértésére alapított jogalapot, másodszor az 1. sz. rendelet 1. és 4–6. cikkének megsértésére alapított jogalapot. Harmadszor a hátrányos megkülönböztetés tilalmának, valamint az arányosság és a többnyelvűség elvének megsértésére alapított jogalapról határozott. E jogalap két részre tagolódott, amelyek közül az első arra vonatkozott, hogy megfelel-e az említett három elvnek az, hogy a vitatott versenyvizsga-kiírásokat teljes terjedelemben kizárólag angol, francia és német nyelven tették közzé az *Európai Unió Hivatalos Lapjában*. A jogalap második része arra vonatkozott, hogy megfelel-e az említett elveknek az, hogy a második nyelvet a szóban forgó versenyvizsgákon való részvétel, az EPSO-val való kapcsolattartás és a vizsgák lebonyolítása tekintetében fenntartott három nyelv közül lehetett kiválasztani. Negyedszer a Törvényszék megvizsgálta a bizalomvédelem elvének megsértésére alapított jogalapot annak megállapítása érdekében, hogy a vitatott versenyvizsga-kiírásoknak az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való

közzététele sérti-e ezt az elvet amiatt, hogy ellentétes azzal a 2005 júliusáig követett állandó gyakorlattal, amely szerint a versenyvizsga-kiírásokat teljes terjedelemben valamennyi hivatalos nyelven megszövegezték és közzétették az *Európai Unió Hivatalos Lapjában*. Végül a Törvényszék megvizsgálta a vitatott versenyvizsga-kiírások indokolására vonatkozó kötelezettség megsértésére és a hatáskörrel való visszaélésre alapított jogalapot.

17 A Törvényszék e jogalapok mindegyikét és ebből következően a megsemmisítés iránti keresetet elutasította.

## A felek kérelmei a fellebbezési eljárásban

18 Az Olasz Köztársaság azt kéri a Bíróságtól, hogy:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;

– a jogvitában maga hozzon határozatot, és semmisítse meg a vitatott versenyvizsga-kiírásokat;

– kötelezze a Bizottságot a költségek viselésére.

19 A Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság:

– utasítsa el a fellebbezést;

– kötelezze az Olasz Köztársaságot a költségek viselésére.

20 A Görög Köztársaság azt kéri a Bíróságtól, hogy adjon helyt a válaszbeadványnak, és helyezze hatályon kívül a Törvényszék T-166/07. és T-285/07. sz., Olaszország kontra Bizottság egyesített ügyekben 2010. szeptember 13-án hozott ítéletet.

21 A Litván Köztársaság nem nyújtott be válaszbeadványt.

## A fellebbezésről

22 A fellebbezés hét jogalapon alapul.

### *A felek érvei*

#### Az első jogalap

23 Az első jogalap az [EK 290.] cikknek és az 1. sz. rendelet 6. cikkének megsértésén alapul.

24 E jogalap a megtámadott ítélet 41. és 42. pontjára vonatkozik, amelyekben a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy a vitatott versenyvizsga-kiírások nem voltak ellentétesek az EK 290. cikkel, mivel azokat a Bizottság a közösségi intézmények és szervek számára az 1. sz. rendelet 6. cikke alapján elismert hatáskör alapján fogadta el, amely cikk kifejezetten lehetővé teszi az intézmények számára, hogy eljárási szabályzataikban meghatározzák a nyelvhasználati szabályok alkalmazásának részletes szabályait. Ugyanezekben a pontokban a Törvényszék – többek között Poiares Maduro főtanácsnoknak a C-160/03. sz., Spanyolország kontra Eurojust ügyben 2005. március 15-én hozott ítélet [EBHT 2005., I-2077. o.] alapjául szolgáló ügyre vonatkozó indítványának 48. pontjára és az ott

hivatkozott ítélkezési gyakorlatra való hivatkozással – kimondta, hogy az intézmények számára a megfelelő működésük biztosítása érdekében bizonyos fokú működési önállóságot kell elismerni az 1. sz. rendelet 6. cikkén alapuló hatáskörük gyakorlását illetően.

25 Az Olasz Köztársaság azzal érvel, hogy a Törvényszék megsértette az EK 290. cikket és az 1. sz. rendelet 6. cikkét, amikor elismerte, hogy a Bizottság hatáskörrel rendelkezett a vitatott versenyvizsga-kiírások elfogadására, noha először is a Bizottság semmilyen eljárási szabályzatot nem fogadott el az 1. sz. rendelet alkalmazása részletes szabályainak meghatározására, másodszor a versenyvizsga-kiírások nem eljárási szabályzatok, harmadszor a Bizottság az EPSO-n keresztül a Tanács szerepét vette át, amikor egy egyszerű közigazgatási gyakorlat segítségével egy olyan jelentős terület nyelvhasználati szabályait akarta megállapítani, mint az uniós közigazgatásba való belépést biztosító versenyvizsgák.

26 A Görög Köztársaság – az Európai Unió Közszolgálati Törvényszéke F-35/08. sz., Pachtitis kontra Bizottság ügyben 2010. június 15-én hozott ítéletére való hivatkozással, amely ítélet ellen a válaszbeadvány Görög Köztársaság általi benyújtása idején a Bizottság által kezdeményezett fellebbviteli eljárás volt folyamatban, amelyben a fellebbezést a Törvényszék a T-361/10. P. sz., Bizottság kontra Pachtitis ügyben 2011. december 14-én hozott ítéletében (EBHT 2011., II-8225. o.) elutasította – hangsúlyozza, hogy az EPSO nem rendelkezik hatáskörrel a versenyvizsgák nyelvének meghatározására, nemcsak azért, mert az az egyik intézmény nyelvhasználati szabályai megállapításának minősül, ami a Tanács hatáskörébe tartozik, hanem azért is, mert a nyelvek a „vizsgák tartalmának” elemei, és azon ismeretek közé tartoznak, amelyek értékelésére a vizsgabizottság rendelkezik hatáskörrel. A Görög Köztársaság megkérdőjelezi a Törvényszék által a megtámadott ítélet 41. pontjában az intézmények számára elismert, az 1. sz. rendelet 6. cikkén alapuló „működési önállóság” fennállását. Szerinte a rendelet arra szolgál, hogy elkerüljék az EK 290. cikkben előírt egyhangú döntéshozatal szükségességét.

27 A Bizottság úgy véli, hogy a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot. Emlékeztet arra, hogy az intézmények számára bizonyos fokú működési önállóság elismerésének szükségessége a Bíróság ítélkezési gyakorlatából következik. A Törvényszék tehát megalapozottan mondta ki, hogy a versenyvizsga-kiírások a saját működés megszervezésére vonatkozó említett jogkör kifejeződései. Az a tény, hogy a Bizottság nem fogadott el az 1. sz. rendelet 6. cikke értelmében vett eljárási rendelkezést, nem releváns, mivel e szabályalkotás csupán egy szélesebb önszervezési jogkör kifejeződése.

A második jogalap

28 A második a jogalap az 1. sz. rendelet 1. és 4–6. cikkének megsértésén alapul.

29 E jogalap a megtámadott ítélet 52–57. pontjára vonatkozik. Az említett ítélet 52. pontjában a Törvényszék – többek között a T-203/03. sz., Rasmussen kontra Bizottság ügyben 2005. október 5-én hozott ítéletre (EBHT-KSZ 2005., I-A-279. o. és II-1287. o.) való hivatkozással – emlékeztetett arra az állandó ítélkezési gyakorlatra, amely szerint „a 1. sz. rendelet nem alkalmazandó az intézmények, valamint azok tisztviselői és alkalmazottai közötti jogviszonyokra, mivel csak az Európai Közösség és valamely tagállam vagy valamely tagállam joghatósága alá tartozó valamely személy közötti kapcsolatokban alkalmazandó nyelvhasználatra vonatkozó szabályokat állapítja meg”. Az említett ítélet 53. pontjában a Törvényszék – többek között a T-118/99. sz., Bonaiti Brighina kontra Bizottság ügyben 2001. február 7-én hozott ítélet (EBHT-KSZ 2001., I-A-25. o. és II-97. o.) 13. pontjára való hivatkozással – úgy ítélte meg, hogy „a Közösségek tisztviselői és más alkalmazottai, valamint az ilyen állásokra jelentkezők kizárólag a Közösségek joghatósága alá tartoznak”, illetve „az 1. sz. rendelet 6. cikke kifejezetten lehetővé teszi az intézmények számára, hogy eljárási szabályzataikban kikössék, hogy meghatározott esetekben melyik nyelvet kell használni”. A megtámadott ítélet 54. pontjában a Törvényszék azzal indokolta az említett állásokra pályázóknak az alkalmazandó nyelvhasználati szabályok tekintetében a Közösségek tisztviselőivel és más alkalmazottaival egy tekintet alá vonását,

hogy az említett pályázók kizárólag abból a célból lépnek kapcsolatba valamely közösségi intézménnyel, hogy tisztviselői vagy alkalmazotti állást szerezzenek, amelyekhez bizonyos nyelvi ismeretek szükségesek, és ezen ismereteket az érintett állás betöltésére vonatkozó közösségi rendelkezések elő is írhatják". Az említett ítélet 55. és 56. pontjában mindebből azt a következtetést vonta le, hogy „az 1. sz. rendelet 1., 4. és 5. cikke nem alkalmazandó a vitatott versenyvizsga-kiírásokra", és hogy „valamely álláshirdetés külső közzététele nyelvének megválasztása […] az intézmények feladatkörébe tartozik".

30 Az Olasz Köztársaság ismételten hangsúlyozza, hogy a Bizottság semmilyen eljárási szabályzatot nem fogadott el az 1. sz. rendelet 6. cikke alapján. Ezenfelül azt állítja, hogy a versenyvizsga-kiírás az 1. sz. rendelet 4. cikkének értelmében vett általánosan alkalmazandó dokumentum, mivel minden közösségi állampolgárt érdekelhet, illetve a kiírás mindettől függetlenül is a versenyvizsgára alkalmazandó speciális norma. Ezt megerősíti a tisztviselők személyzeti szabályzata III. melléklete 1. cikkének (2) bekezdése, amely kötelezővé teszi a versenyvizsga-kiírásoknak az *Európai Közösségek Hivatalos Lapjában* való közzétételét. Végül e tagállam vitatja a versenyvizsgák pályázóinak a tisztviselőkkel és egyéb alkalmazottakkal egy tekintet alá vonását, hangsúlyozva, hogy a pályázó uniós polgár, akinek alapvető alkotmányos alanyi joga van az uniós közszolgálati állások betöltésére, és aki szükségszerűen az intézményen kívül állónak minősül, amikor az intézménybe való felvételt szolgáló versenyvizsgán való részvétel lehetőségét kéri.

31 A Görög Köztársaság azt állítja, hogy ellentmond egymásnak egyfelől a megtámadott ítélet 41. és 42. pontja, amelyekben a Törvényszék megállapította, hogy a vitatott versenyvizsga-kiírásokat az intézmények számára az 1. sz. rendelet 6. cikkében elismert hatáskör alapján fogadták el, másfelől ezen ítélet 52–58. pontja, amelyekben elutasította az 1. sz. rendelet 1. és 4–6. cikkének megsértésére alapított jogalapot amiatt, hogy a rendelet nem alkalmazandó az uniós intézmények és a tisztviselőik közötti kapcsolatokban. A Görög Köztársaság szerint vagy alkalmazandó az 1. sz. rendelet, és ekkor annak 6. cikke releváns, vagy nem alkalmazandó e rendelet. Egyébiránt arra hivatkozik, hogy a fent hivatkozott Rasmussen-ügyben hozott ítélet 60. pontja egy egyszerű kijelentést tartalmaz indokolás nélkül, amely többszöri átvétele miatt állandó ítélkezési gyakorlattá vált.

32 A Bizottság úgy véli, hogy a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot, többek között a versenyvizsgák pályázói és az alkalmazásban álló tisztviselők egy tekintet alá vonásával. Ezen elv a Bíróság ítélkezési gyakorlatában is megjelenik a személyzeti szabályzatban szereplő eljárásoknak a tisztviselői minőségre igényt tartókra való alkalmazásának igazolására. Egyébiránt a versenyvizsga-kiírás a pályázatot benyújtókra alkalmazandó szabályokat állapítja meg, amely szabályok kizárólag a szolgálati érdeket és így az intézmény belső igényeit fejezik ki. A versenyvizsga-kiírás tehát nem minősülhet általánosan alkalmazandó dokumentumnak.

33 A Bizottság hangsúlyozza, hogy a tisztviselők személyzeti szabályzatának III. melléklete kötelezettségeket ír elő az információkhoz való egyenlő hozzáférés garantálása érdekében, és nem fogalmaz meg a külső rendszerre – nevezetesen az intézmények és a külvilág közötti kapcsolatokra – vonatkozó, formális nyelvi követelményeket.

A harmadik jogalap

34 A harmadik jogalap a hátrányos megkülönböztetés tilalmának, valamint az arányosság és a többnyelvűség elvének megsértésén, konkrétabban az EK 12. cikknek, az Európai Unió Alapjogi Chartája (a továbbiakban: Charta) 22. cikkének, az EU 6. cikk (3) bekezdésének, az 1. sz. rendelet 5. cikkének, a személyzeti szabályzat III. melléklete 1. cikke (2) és (3) bekezdésének, valamint az EK 230. cikknek a megsértésén alapul.

35 E jogalap a megtámadott ítélet 72–91. pontjára vonatkozik, amelyekben a Törvényszék az egyik jogalap azon részéről határozott, amely a vitatott versenyvizsga-kiírásoknak az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* angol, francia és német nyelven való közzétételére, valamint az említett versenyvizsga-kiírások módosításainak a Hivatalos Lapban valamennyi hivatalos nyelven való közzétételére vonatkozott.

36 A megtámadott ítélet 72. pontjában a Törvényszék megállapította, hogy „a közösségi jog egyetlen rendelkezése és egyetlen alapelve sem írja elő, hogy a versenyvizsga-kiírásokat mindig valamennyi hivatalos nyelven közzé kell tenni a Hivatalos Lapban”. Ezen ítélet 74. pontjában azonban emlékeztetett arra, hogy „bár az adminisztráció jogosult elfogadni az általa megfelelőnek tartott intézkedéseket a személyi állomány felvételére vonatkozó eljárás egyes vonatkozásainak szabályozása érdekében, ezen intézkedések nem eredményezhetnek az adott állásra pályázók közötti, nyelven alapuló hátrányos megkülönböztetést”. Az említett ítélet 84. pontjában a Törvényszék megállapította, hogy „a vitatott versenyvizsga-kiírásokat teljes terjedelemben kizárólag angol, francia és német nyelven tették közzé”. Az ítélet 85. pontjában úgy tekintette azonban, hogy a két módosításnak az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* valamennyi hivatalos nyelven való közzététele, amellyel röviden tájékoztatták a nyilvánosságot a vitatott versenyvizsga-kiírások közzétételéről és tartalmáról, és amelynek keretében a teljes szöveghez való hozzáférés tekintetében az angol, francia és német kiadásra hivatkoztak, „orvosolta azt, hogy a vitatott versenyvizsga-kiírásokat nem tették közzé a Hivatalos Lapban valamennyi hivatalos nyelven”. A megtámadott ítélet 90. pontjában a Törvényszék ebből arra a következtetésre jutott, hogy „a vitatott versenyvizsga-kiírásoknak a Hivatalos Lapban teljes terjedelemben kizárólag három nyelven való közzététele, majd az említett versenyvizsga-kiírások módosításainak a Hivatalos Lapban valamennyi hivatalos nyelven való tömör közzététele nem minősül a pályázók közötti, a nyelven alapuló, az EK 12. cikkel ellentétes hátrányos megkülönböztetésnek[, illetve] nem jelenti az EU 6. cikk (3) bekezdésének megsértését sem, amely bekezdés mindössze annyit mond ki, hogy az Unió tiszteletben tartja a nemzeti identitást[, továbbá] nem ellentétes a Charta 22. cikkével, amelynek ráadásul nincs kötelező jogi ereje”.

37 Az Olasz Köztársaság azt állítja, hogy a versenyvizsga-kiírások módosításainak figyelembevételével a Törvényszék megsértette az EK 230. cikket, mivel valamely aktus jogszerűségét az elfogadása idején meglévő szövege alapján kell megítélni. Ezenfelül azzal érvel, hogy mindenesetre a módosítások közzététele nem tette lehetővé annak orvoslását, hogy e versenyvizsga-kiírásokat nem tették közzé a Hivatalos Lapban valamennyi hivatalos nyelven.

38 Az Olasz Köztársaság szerint a Törvényszék érvelése tautologikus, mivel feltételezi az említett három nyelv ismeretét amiatt, hogy a versenyvizsga-kiírásokban kizárólag e nyelvek szerepeltek. Márpedig éppen a közzététel e három nyelvre való korlátozását, valamint az abból eredő hátrányos megkülönböztetést kellett volna igazolni.

39 A Görög Köztársaság is azt állítja, hogy a versenyvizsga-kiírásokat valamennyi hivatalos nyelven közzé kellett volna tenni, továbbá vitatja, hogy a módosítások közzététele orvosolta az eredeti mulasztást.

40 A Bizottság megállapítja, hogy a jelen jogalap keretében kifejtett érvek nem kérdőjelezik meg a Törvényszék által a megtámadott ítélet 72. és 73–76. pontjában, illetve 79–81. pontjában kifejtett érvelést, amely szerinte elegendő az ezen ítélet rendelkező részének megalapozásához. Mindenesetre a versenyvizsga-kiírásban meg kellett jelölni a szolgálati érdekből szükségszerűen eredő követelményeket annak érdekében, hogy a megfelelő képességekkel nem rendelkező személyek fölöslegesen ne pályázzanak. A Bizottság azt állítja, hogy a Törvényszék megfelelően indokolta az általa tett azon megállapítást, amely szerint az intézménynek nem az a kötelezettsége, hogy a versenyvizsga-kiírásokat valamennyi hivatalos nyelven közzétegye, hanem az, hogy biztosítsa, hogy a közzététel választott módja ne vezessen a pályázók közötti hátrányos megkülönböztetéshez.

A negyedik jogalap

41 A negyedik jogalap a nyelven alapuló hátrányos megkülönböztetésre vonatkozó szabályoknak, az 1. sz. rendelet 1. és 6. cikkének, valamint a személyzeti szabályzat 1d. cikke (1) és (6) bekezdésének, 27. cikke második bekezdésének, illetve 28. cikke f) pontjának megsértésén alapul.

42 E jogalap a megtámadott ítélet 93–105. pontjára vonatkozik, amelyekben a Törvényszék az egyik jogalapnak a szóban forgó versenyvizsgákon való részvétel, az EPSO-val való kapcsolattartás és a vizsgák lebonyolítása tekintetében előírt második nyelv három nyelv közüli kiválasztására vonatkozó részéről határozott, és az említett 105. pontban megállapította, hogy a hátrányos megkülönböztetés tilalmára, valamint az arányosság és a többnyelvűség elvére alapított jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

43 A megtámadott ítélet 93. pontjában a Törvényszék Poiares Maduro főtanácsnoknak a fent hivatkozott Spanyolország kontra Eurojust ügyben hozott ítélet alapjául szolgáló ügyre vonatkozó indítványára támaszkodva emlékeztetett arra, hogy „a közösségi intézmények és szervek megfelelő működése objektív módon igazolhatja a belső kommunikációs nyelvek számának korlátozását”. Ezen ítélet 94. pontjában a Törvényszék arra is emlékeztetett, hogy egy vagy több nyelv belső célokra való kiválasztása nem kérdőjelezi meg az uniós polgároknak a közösségi intézmények és szervek által meghirdetett állásokhoz való egyenlő hozzáférését. Az említett ítélet 95. pontjában megállapította azonban, hogy „a szóban forgó versenyvizsgák minden olyan pályázója, aki rendelkezett a vitatott versenyvizsga-kiírásokban előírt nyelvi képességekkel, ugyanolyan feltételekkel bejuthatott a felvételi eljárásba, és azon részt vehetett”. A megtámadott ítélet 99. pontjában a Törvényszék megállapította, hogy „az Olasz Köztársaság nem számolt be egyetlen olyan konkrét körülményről sem, amely megkérdőjelezhetné a vitatott versenyvizsga-kiírásokban előírt nyelvi ismeretek releváns jellegét, [és] ennek következtében nem állíthatja, hogy e követelményt a szolgálati érdekek nem teszik objektív módon szükségessé”. E pontban azt is megállapította, hogy a valamennyi hivatalos nyelven való eredeti közzététel hiánya nem hozta hátrányos helyzetbe azokat a pályázókat, akiknek nem az angol, francia vagy német nyelv volt a fő nyelvük, mivel a később közzétett két módosítással újból megnyitották a szóban forgó versenyvizsgákra vonatkozó pályázatok benyújtásának határidejét. Végül az említett ítélet 101. pontjában a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy bár a vitatott versenyvizsga-kiírások tárgyát képező területek nagyon különböző nyelvi képességeket tesznek szükségessé, az a tény, hogy a fő nyelv, amelyet az említett versenyvizsga-kiírások szerint alaposan kell ismerni, bármelyik hivatalos nyelv lehet, elegendő annak garantálásához, hogy az említett versenyvizsga-kiírásokra jelentkezők kiválasztása a legkülönfélébb nyelvi képességek alapján történik.

44 E jogalappal az Olasz Köztársaság azt állítja, hogy a második nyelvre vonatkozó választás kizárólag három nyelvre való korlátozása az EPSO-val való bármilyen kapcsolattartás és a versenyvizsga vizsgáinak lebonyolítása tekintetében a nyelven alapuló hátrányos megkülönböztetésnek minősül, elsődlegesen a második nyelvre vonatkozó választás lehetőségéből kimaradó összes többi nyelv tekintetében, de a tagállamok azon állampolgárai tekintetében is, akik a kiválasztott három nyelvtől eltérő második hivatalos nyelvet beszélnek. Az Olasz Köztársaság azzal érvel, hogy az intézmények azon lehetősége, hogy eljárási szabályzataikban meghatározzák a nyelvhasználatra vonatkozó szabályok alkalmazásának részletes szabályait, kizárólag a belső működésükre vonatkozik, nem pedig a nyílt versenyvizsgákra, illetve – ettől függetlenül – egyik intézmény sem fogadott el erre vonatkozó rendelkezéseket.

45 E tagállam ezenfelül azt állítja, hogy a tisztviselők személyzeti szabályzata 27. cikkének második bekezdésében szereplő azon tilalomra tekintettel, hogy semmilyen beosztás sem tartható fenn valamely tagállam állampolgárai számára, az intézményen belüli nyelvhasználattal kapcsolatos korlátozásokat olyan kivételeknek kellene tekinteni, amelyeket megfelelően igazolni kell. Egyébiránt a tisztviselők személyzeti szabályzatának 28. cikkében az szerepel, hogy az Unió bármelyik hivatalos nyelve lehet második nyelv, az viszont nem szerepel benne, hogy e tekintetben bármelyik hivatalos nyelv privilegizált helyzetben van. Ez említett tagállam szerint ebből az következik, hogy a kiválasztás

nyelveinek a megcélzott képességekhez viszonyítva a lehető legsemlegesebbnek kell lenniük, ami azt feltételezi, hogy az Unió valamennyi nyelvének választhatónak kell lennie. Az Olasz Köztársaság szerint a tisztviselők személyzeti szabályzata 28. pontja f) pontjának megfelelő értelmezése alapján arra a következtetésre kell jutni, hogy a kiválasztási eljárásban való sikeres szerepléshez szükséges szakmai képességek hatékony és hátrányos megkülönböztetéstől mentes értékeléséhez az szükséges, hogy ezen értékelést ne befolyásolják döntő módon a pályázó nyelvi ismeretei. Ezt az értelmezést megerősíti a tisztviselők személyzeti szabályzata III. mellékletének 1. cikke, amely szerint a versenyvizsga-kiírás tartalmazza adott esetben a betöltendő beosztás sajátos jellege miatt megkövetelt nyelvismeretet. Az e rendelkezésben szereplő megszorító követelmények csupán eshetőlegesek. Azokat a versenyvizsga-kiírásban indokolni kell, és az indokoknak az ellátandó „munkakörökhöz szükséges” körülményekre vagy a „betöltendő beosztás sajátos jellegére” kell vonatkozniuk. Márpedig a vitatott versenyvizsga-kiírások e szabályoknak nem felelnek meg.

46 Az Olasz Köztársaság vitatja a Törvényszék által a megtámadott ítélet 98. és 99. pontjában tett azon megállapítást, amely szerint nem bizonyította, hogy a vizsgák lebonyolításának nyelveként kiválasztott három nyelv nem megfelelő a szóban forgó versenyvizsgák célja szempontjából. Azt állítja, hogy a bizonyítási teher nem őt terheli, hanem a Bizottságot, mivel ezen intézmény olyan szabályok alóli kivételre hivatkozik, amelyek szerint minden közösségi nyelv hivatalos nyelv és munkanyelv.

47 Az Olasz Köztársaság nem tagadja az intézmények belső szervezeti igényei, sőt gyakorlata jelentőségét. Úgy véli azonban, hogy ha e jelentőség az uniós polgárok nyelvhasználati lehetőségeinek korlátozásával jár, akkor arra átlátható és megfelelő szabályok keretében kell hivatkozni. Az intézményeknek egyrészt meg kellene határozniuk nemcsak azon igények jellegét, amelyek az intézményeken belül, hanem – még inkább – azokat is, amelyek a felvételi versenyvizsgákon eredményezhetnek nyelvi korlátozásokat – amely vizsgák nem minősíthetők egyszerűen az intézmények belső ügyeit érintő kérdésnek –, másfelől azokat az eljárási feltételeket, amelyekkel e korlátozásokat elő lehet írni. E tagállam szerint nem elfogadható az olyan diszkrecionális jogkör gyakorlása, amely kizárólag egy állítólagos konkrét gyakorlat ismeretlen szintű és szempontú jelentőségén alapul.

48 A Bizottság hangsúlyozza, hogy az Olasz Köztársaság nem vitatja, hogy létezik olyan objektív intézményi igény, amely igazolja a versenyvizsga második nyelvének három meghatározott hivatalos nyelvre való korlátozását. Egyébiránt emlékeztet arra, hogy az ilyen igényeket az ítélkezési gyakorlat is elismeri (a T-376/03. sz., Hendrickx kontra Tanács ügyben 2005. április 5-én hozott ítélet [EBHT-KSZ 2005., I-A-83. o. és II-379. o.]). Végül azt állítja, hogy a Törvényszéknek a megtámadott ítélet 95. pontjában található azon megállapítása, amely szerint „a szóban forgó versenyvizsgák minden olyan pályázója, aki rendelkezett a vitatott versenyvizsga-kiírásokban előírt nyelvi képességekkel, ugyanolyan feltételekkel bejuthatott a felvételi eljárásba, és azon részt vehetett”, ténybeli megállapítás, amelyet a Bíróság nem vizsgálhat felül fellebbezés keretében.

Az ötödik jogalap

49 Az ötödik jogalap az EU 6. cikk (3) bekezdésének amiatti megsértésén alapul, hogy e cikk a tagállamok közös alkotmányos hagyományaiból eredő alapvető jogként határozza meg a bizalomvédelem elvét.

50 E jogalap a megtámadott ítélet 110–115. pontjára vonatkozik, amelyekben a Törvényszék elutasította az említett elv megsértésére alapított jogalapot. Konkrétabban a Törvényszék ezen ítélet 110. pontjában kimondta, hogy „senki nem hivatkozhat ezen elv megsértésére az adminisztráció által neki tett konkrét ígéretek hiányában”, a 112. pontban pedig kimondta azt, hogy „egy egyszerű gyakorlat […] nem egyenértékű [az ítélkezési gyakorlat értelmében vett] konkrét, feltétlen és egybehangzó információkkal”.

51 Az Olasz Köztársaság azt állítja, hogy a Törvényszék megsértette a bizalomvédelem elvét azzal, hogy nem ismeri el a jogos bizalom fennállását amiatt, hogy nem hangzott el ígéret, és nem veszi figyelembe annak a több évtizedes gyakorlatnak a jelentőségét, amelynek létezését maga is megállapította. A háromnyelvűség felé minden előzmény és igazolás nélkül tett irányváltás hátrányos megkülönböztetést jelent azok számára, akik ésszerűen azt tervezték, hogy ettől eltérő, de eddig teljes mértékben elfogadott nyelvi képességek alapján uniós karrier építésébe kezdenek.

52 A Bizottság úgy véli, hogy a Törvényszék e tekintetben nem alkalmazta tévesen a jogot.

A hatodik jogalap

53 A hatodik jogalap az aktusok indokolásával kapcsolatos kötelezettségre vonatkozó [EK 253. cikk] megsértésén alapul.

54 E jogalap a megtámadott ítélet 125. és 126. pontjára vonatkozik. Ezen ítélet 125. pontjában a Törvényszék emlékezetett arra, hogy „a versenyvizsga-kiírás lényegi szerepe az, hogy a lehető legpontosabban tájékoztassa az érintetteket a szóban forgó munkakör betöltéséhez szükséges feltételek jellegéről annak érdekében, hogy képesek legyenek megítélni, hogy egyrészt benyújthatnak-e pályázatot, másrészt milyen igazoló dokumentumok fontosak a versenyvizsga-bizottság munkája szempontjából, és így melyeket kell csatolni a pályázathoz”. Az említett ítélet 126. pontjában a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy „az adminisztrációnak a vitatott versenyvizsga-kiírásokban nem kellett igazolnia azt, hogy a versenyvizsgán és a vizsgákon való részvételhez szükséges második nyelvre vonatkozó választást három nyelvre korlátozta, mivel kétségtelen volt, hogy [e korlátozás] belső igényeket szolgál”.

55 Az Olasz Köztársaság azt állítja, hogy a Törvényszék nem tett különbséget a versenyvizsga-kiírások és az indokolásuk szerepe között. A versenyvizsga-kiírásokban alkalmazták a tisztviselők személyzeti szabályzatában lehetőségként biztosított nyelvi korlátozásokat, így azokban meg kellett volna jelölni az ellátandó feladatok jellege vagy a szolgálati igények és a kiválasztási eljárásban alkalmazott nyelvi korlátozások közötti pontos funkcionális összefüggést. Az állítólagos „belső igények” létével és jellegével kapcsolatos információk teljes hiánya nem teszi lehetővé, hogy az uniós bíróság és az aktus címzettjei felülvizsgálják, illetve megvizsgálják a Bizottság által alkalmazott korlátozást. A Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy a releváns szolgálati igényekre vonatkozó indokolás levezethető abból, hogy a versenyvizsga-kiírások megszorító rendelkezéseket tartalmaztak.

56 A Bizottság emlékeztet arra, hogy az indokolás szükségessége a szóban forgó aktus jellegétől és céljától függ. A jelen ügyben nem kötelező erejű, hanem tájékoztató aktusokról van szó, nevezetesen versenyvizsgákon való részvételre vonatkozó felhívásokról. A Bizottság úgy véli, hogy a Törvényszék nyilvánvalóan megalapozottan állapította meg a megtámadott ítélet 126. pontjában, hogy az eljárás során használható nyelvek három nyelvre való korlátozását nem kellett indokolni.

A hetedik jogalap

57 A hetedik jogalap a versenyvizsga-kiírások jellegére és céljára vonatkozó tartalmi szabályok, különösen pedig a tisztviselők személyzeti szabályzata 1d. és 6. cikkének, 27. cikke második bekezdésének, valamint 28. cikke f) pontjának megsértésén alapul.

58 E jogalap a megtámadott ítélet 128–135. pontjára vonatkozik, amelyekben a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy az EPSO nem élt vissza a hatáskörével, mivel a jogkörei céljával összeegyeztethető célból alkalmazta a versenyvizsga-kiírásokra vonatkozó nyelvhasználati szabályokat. Az Olasz Köztársaság vitatja ezen ítélet 133. pontját, amelyben a Törvényszék megállapította, hogy „a versenyvizsga-bizottságot köti a versenyvizsga-kiírás, és különösen az abban megállapított vizsgára bocsátási feltételek”, valamint az említett ítélet 134. pontját, amelyben a Törvényszék arra a következtetésre jutott, hogy „nem róható fel az EPSO-nak, hogy egyrészt a vitatott

versenyvizsga-kiírásokban olyan nyelvi követelményeket állapított meg, amelyek a vizsgára bocsátás feltételeként kizárnak egyes potenciális pályázókat, másrészt – különösen – a közzététel olyan módját választotta, amely ténylegesen akadályozta az érintetteknek a szóban forgó versenyvizsgákon való részvételét abban az esetben, ha azok nem feleltek meg e nyelvi követelményeknek”.

59 Az Olasz Köztársaság szerint a nyelvi követelmények különböznek a szakmai követelményektől. Előbbieket a versenyvizsga-bizottságnak kell ellenőriznie a kiválasztási eljárás során, nem pedig a versenyvizsga-kiírást elfogadó szervnek az eljárást megelőzően. Az előzetes nyelvi korlátozások, vagyis azok, amelyek a versenyvizsga-kiírásban szerepelnek, csak akkor elfogadhatóak, ha bizonyított szolgálati igényekkel kapcsolatosak. Márpedig a jelen ügyben a Bizottság semmilyen olyan nyelvi követelményt nem jelölt meg a versenyvizsga-kiírásokban, amely igazolná a korlátozásokat, miközben – amint az a megtámadott ítélet 134. pontjából kitűnik – azt állítja, hogy az említett korlátozások „ténylegesen akadályozták az érintetteknek a szóban forgó versenyvizsgákon való részvételét” abban az esetben, ha nem feleltek meg a versenyvizsga-kiírásokban előírt nyelvi követelményeknek. E tagállam ebből arra a következtetésre jut, hogy a Törvényszék annak kimondásával, hogy nem a versenyvizsga-bizottság feladata volt a pályázók nyelvi képességeinek értékelése, mivel a versenyvizsga-kiírást elfogadó szervnek jogában állt megelőző jelleggel, tisztán nyelvi alapon előzetesen válogatni az érintettek közül, megsértette a fent említett rendelkezéseket és az azokon alapuló azon elvet, amely szerint a versenyvizsga-kiírásoknak annak a lehető legszélesebb körű ellenőrzésére kell irányulniuk, hogy a pályázók rendelkeznek-e az intézményeken belüli állások betöltéséhez szükséges nyelvi képességekkel.

60 A Bizottság azt állítja, hogy az Olasz Köztársaság megismétli a többi jogalap keretében már kifejtett érvelést, és maga is a Bizottság által e jogalapokra adott válaszokra hivatkozik. Ismételten emlékeztet arra, hogy az Olasz Köztársaság nem vonta kétségbe az azzal kapcsolatos, intézményeken belüli ténybeli helyzet tényleges fennállását, hogy a könnyebb kapcsolattartás érdekében csak bizonyos nyelveket használnak.

*A Bíróság álláspontja*

61 Együtt kell megvizsgálni egyfelől a vitatott versenyvizsga-kiírások közzétételére vonatkozó első három jogalapot, másfelől az EPSO-val való kapcsolattartás és a versenyvizsgák vizsgái tekintetében második nyelvként az angol, francia és német nyelv kijelölésére vonatkozó utolsó négy jogalapot.

A versenyvizsga-kiírások közzétételére vonatkozó, első három jogalapról

62 A tisztviselők személyzeti szabályzata III. mellékletének 1. cikke szerint a versenyvizsgák kiírását a kinevezésre jogosult hatóság a vegyes bizottsággal folytatott konzultációt követően készíti el, és e hatóságnak a versenyvizsgára vonatkozóan meg kell adnia bizonyos információkat. A 2002/620 határozat óta a többek között az említett mellékletben a határozatot aláíró intézmények kinevezésre jogosult hatóságai számára biztosított kiválasztási hatásköröket az EPSO gyakorolja.

63 A jelen fellebbezésben két olyan rendelkezésre hivatkoznak, amelyek szerint kötelező lett volna a vitatott versenyvizsga-kiírások valamennyi hivatalos nyelven való közzététele, nevezetesen az 1. sz. rendelet 4. cikkére, valamint a tisztviselők személyzeti szabályzata III. melléklete 1. cikkének az 1. sz. rendelet 5. cikkével együttesen értelmezett (2) bekezdésére. Meg kell tehát vizsgálni az e rendelkezésekben szereplő kötelezettségeket.

64 Az 1. sz. rendelet 4. cikke szerint a rendeleteket és az egyéb általánosan alkalmazandó dokumentumokat a hivatalos nyelveken kell megszövegezni. E tekintetben a Bizottság arra hivatkozik, hogy először is az 1. sz. rendelet nem alkalmazandó a versenyvizsga-kiírásokra, mivel azok olyan személyekre vonatkoznak, akiket a tisztviselőkkel egy tekintet alá kell venni, másodszor – ettől

függetlenül – az intézmény az említett rendelet 6. cikkének megfelelően szabadon meghatározhatja a versenyvizsga-kiírás közzétételének nyelvét, harmadszor pedig a versenyvizsga-kiírások nem általánosan alkalmazandó dokumentumok.

65 A megtámadott ítélet 52. pontjában a Törvényszék megállapította, hogy az állandó ítélkezési gyakorlata szerint az 1. sz. rendelet nem alkalmazandó az intézmények, valamint annak tisztviselői és alkalmazottai közötti jogviszonyokra, mivel az csak az Európai Közösség és valamely tagállam vagy valamely tagállam joghatósága alá tartozó valamely személy közötti kapcsolatokban alkalmazandó nyelvhasználatra vonatkozó szabályokat állapítja meg.

66 A Törvényszék szerint a rendelet alkalmazásának mellőzését igazolja egyrészt az 1. sz. rendelet 6. cikke, másrészt az a tény, hogy a tisztviselők és egyéb alkalmazottak, valamint a versenyvizsgák pályázói kizárólag a Közösségek joghatósága alá tartoznak a tisztviselők személyzeti szabályzata rendelkezéseinek alkalmazását illetően.

67 E tekintetben először is meg kell állapítani, hogy az 1. sz. rendelet 1. cikke kifejezetten felsorolja az intézmények munkanyelveit, illetve e rendelet 6. cikkében az szerepel, hogy az intézmények eljárási szabályzataikban meghatározhatják a nyelvhasználati szabályok alkalmazásának részletes szabályait. Mindazonáltal meg kell állapítani, hogy a vitatott versenyvizsga-kiírásokkal érintett intézmények eljárási szabályzataikban nem kötötték ki az 1. sz. rendelet 6. cikke alapján, hogy meghatározott esetekben melyik nyelvet kell használni. Konkrétabban, ahogyan azt a főtanácsnok az indítványa 29. pontjában megállapította, a versenyvizsga-kiírásokat e tekintetben nem lehet eljárási szabályzatnak tekinteni.

68 Mivel nincsenek a tisztviselőkre és egyéb alkalmazottakra alkalmazandó külön szabályozási rendelkezések, illetve e tekintetben a vitatott versenyvizsga-kiírásokkal érintett intézmények eljárási szabályzataiban sincsenek rendelkezések, nincsen olyan dokumentum, amely lehetővé tenné annak megállapítását, hogy az ezen intézmények, valamint a tisztviselőik és alkalmazottaik közötti viszonyok egyáltalán nem tartoznak az 1. sz. rendelet hatálya alá.

69 Még inkább így van ez az intézmények és a valamely nyílt versenyvizsga pályázói közötti viszonyok vonatkozásában, amely pályázók főszabály szerint nem tisztviselők és nem egyéb alkalmazottak.

70 Másodszor azon kérdést illetően, hogy a nyílt versenyvizsgára vonatkozó olyan kiírások, mint a vitatott versenyvizsga-kiírások az 1. sz. rendelet 4. cikkének vagy a tisztviselők személyzeti szabályzata III. melléklete 1. cikke (2) bekezdésének hatálya alá tartoznak-e, elegendő azt megállapítani, hogy ez utóbbi rendelkezésben különös előírásként az szerepel, hogy a nyílt versenyvizsgák esetében a versenyvizsga-kiírást közzé kell tenni az *Európai Közösségek Hivatalos Lapjában*.

71 Ennélfogva anélkül, hogy szükséges lenne eldönteni, hogy a versenyvizsga-kiírások az 1. sz. rendelet 4. cikke értelmében vett, általánosan alkalmazandó dokumentumok-e, elegendő azt megállapítani, hogy a tisztviselők személyzeti szabályzata III. melléklete 1. cikkének az 1. sz. rendelet 5. cikkével együttesen értelmezett (2) bekezdésének megfelelően, amely 5. cikk szerint az *Európai Unió Hivatalos Lapját* a hivatalos nyelveken kell közzétenni, a vitatott versenyvizsga-kiírásokat teljes terjedelemben közzé kellett volna tenni valamennyi hivatalos nyelven.

72 Mivel e rendelkezésekben nem szerepelnek kivételek, a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor a megtámadott ítélet 85. pontjában úgy ítélte meg, hogy a 2007. június 20-i és július 13-i, kizárólag tömör információkat tartalmazó módosítások utólagos közzététele orvosolja azt, hogy a versenyvizsga-kiírásokat teljes terjedelemben nem tették közzé a Hivatalos Lapban valamennyi hivatalos nyelven.

73 Mindenesetre, bár e módosítások tartalmaztak a versenyvizsgákra vonatkozó információkat, továbbá abból az előfeltevésből kiindulva, hogy az Európai Unió polgárai anyanyelvükön olvassák az *Európai Unió Hivatalos Lapját*, és e nyelv az Unió hivatalos nyelveinek egyike, annak a potenciális pályázónak, akinek anyanyelve nem azon nyelvek egyike volt, amelyeken a vitatott versenyvizsga-kiírásokat teljes terjedelemben közzétették, a Hivatalos Lapot az e közzététel egyik nyelve szerinti kiadásban kellett beszereznie, és a versenyvizsga-kiírást e nyelven kellett elolvasnia, mielőtt eldöntötte volna, hogy kíván-e pályázatot benyújtani az egyik versenyvizsgára.

74 E pályázó hátrányosabb helyzetben volt, mint az, akinek anyanyelve azon három nyelvek egyike, amelyeken a vitatott versenyvizsga-kiírásokat teljes terjedelemben közzétették, mind a versenyvizsga-kiírások pontos megértése, mind a versenyvizsgákra vonatkozó pályázat elkészítésének és elküldésének határidejét illetően.

75 E hátrányos helyzet az említett közzétételből eredő, a Charta 21. cikke és a tisztviselők személyzeti szabályzata 1d. cikkének (1) bekezdése által tiltott, a nyelven alapuló eltérő bánásmód következménye. A személyzeti szabályzat 1d. cikkének (6) bekezdése szerint a hátrányos megkülönböztetés tilalma és az arányosság elvének tiszteletben tartásához bármilyen korlátozásuknak objektív és ésszerű okokkal igazolhatónak kell lennie, továbbá jogszerű és közérdekű személyzeti politikai célokat kell szolgálnia.

76 A Bizottság a tárgyaláson kifejtette, hogy a versenyvizsga-kiírások korlátozott közzétételére vonatkozó új gyakorlatot az új államoknak az Európai Unióhoz való 2004 és 2007 közötti csatlakozásából eredő megnövekedett munkateher tette szükségessé, különösen pedig az, hogy hirtelen megnőtt a hivatalos nyelvek száma, miközben az EPSO nem rendelkezett a fordításhoz szükséges erőforrásokkal. A tárgyaláson azonban az is elhangzott, hogy e közzétételi gyakorlat feltehetően mégsem az új államok csatlakozásához köthető, mivel azt a csatlakozást követően is alkalmazták, illetve hogy a versenyvizsga-kiírások szövege ismétlődő jellegű volt, és így nem lett volna szabad, hogy kezelhetetlen munkaterhet jelentsen, továbbá hogy a fordítás céljából igénybe vehető erőforrásokkal kapcsolatos anyagi problémákat a valamennyi uniós polgárt megillető, a versenyvizsga-kiírásokról egyenlő feltételekkel való tudomásszerzéshez való jogra tekintettel kellett volna értékelni.

77 Következésképpen a korlátozott közzétételre vonatkozó gyakorlat nem felel meg az arányosság követelményének, így a tisztviselők személyzeti szabályzatának 1d. cikke által tiltott, a nyelven alapuló hátrányos megkülönböztetésnek minősül.

78 Mindezekből az következik, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor kimondta, hogy a vitatott versenyvizsga-kiírások közzététele keretében sem a tisztviselők személyzeti szabályzata III. melléklete 1. cikkének az 1. sz. rendelet 5. cikkével együttesen értelmezett (2) bekezdését, sem a személyzeti szabályzat 1d. cikkét nem sértették meg.

Az EPSO-val való kapcsolattartás és a versenyvizsga vizsgái tekintetében második nyelvként előírt nyelvekre vonatkozó, utolsó négy jogalapról

79 Az Olasz Köztársaság elfogadja ugyan, hogy a korlátlan többnyelvűség alááshatja az intézményekben folyó munka hatékonyságát, mindazonáltal kifogásolja, hogy nincsenek egyértelmű, objektív és kiszámítható szabályok a versenyvizsgák második nyelvének kiválasztását illetően, mivel ez gátolja a pályázókat a vizsgákra való felkészülésben. Az Olasz Köztársaság egyébiránt azt állítja, hogy a pályázat második nyelven való benyújtására vonatkozó kötelezettség valójában nem megfelelő formája az előválogatásnak, mivel szerinte a pályázók között először szakmai képességeik alapján kellene szelektálni, és ezután kellene következnie a nyelvi ismeretek alapján való válogatásnak.

80 A Bizottság a tárgyaláson előadta, hogy azt a három nyelvet választották ki, amelyeket az intézményekben hosszú idő óta a leggyakrabban használnak, illetve hogy az EPSO által készített egyik tanulmányból kiderül, hogy 2003 és 2005 között, amikor a pályázók meghatározhatták a második

nyelvüket, több mint 90%-uk az angol, a francia vagy a német nyelvet választotta második nyelvként. Egyébiránt a Bizottság azzal érvel, hogy a versenyvizsga nyelvének a versenyvizsga-kiírásban való megjelölése lehetővé teszi a pályázók számára a vizsgákra való felkészülést.

81 E tekintetben emlékeztetni kell arra – amint tette ezt a Bíróság a jelen ítélet 67. pontjában –, hogy az 1. sz. rendelet 1. cikke 23 nyelvet jelöl meg, nemcsak hivatalos nyelvként, hanem az uniós intézmények munkanyelveként is.

82 Egyébiránt a tisztviselők személyzeti szabályzata 1d. cikkének (1) bekezdése értelmében e személyzeti szabályzat alkalmazásában tilos bármilyen, többek között a nyelven alapuló hátrányos megkülönböztetés. E cikk (6) bekezdésének első mondata szerint a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elve és az arányosság elve bármilyen korlátozásának objektív és ésszerű okokkal igazolhatónak kell lennie, továbbá jogszerű és közérdekű személyzeti politikai célokat kell szolgálnia.

83 Ezenfelül a tisztviselők személyzeti szabályzata 28. cikkének f) pontja értelmében a tisztviselő kizárólag akkor nevezhető ki, ha bizonyítja az Unió egyik hivatalos nyelvének alapos ismeretét és egy további hivatalos nyelvének kielégítő ismeretét. E rendelkezés, bár az szerepel benne, hogy a másik nyelv kielégítő szintű ismertét a pályázó által ellátandó „feladatok ellátásához szükséges” mértékben követelik meg, nem jelöli meg azokat a szempontokat, amelyeket alapul lehet venni a másik nyelvnek a 23 hivatalos nyelv közüli kiválasztására vonatkozó lehetőség korlátozásához.

84 Tény, hogy a tisztviselők személyzeti szabályzata III. melléklete 1. cikke (1) bekezdésének f) pontja szerint a kiírás adott esetben meghatározhatja a betöltendő beosztás sajátos jellege miatt megkövetelt nyelvismeretet. Mindazonáltal e rendelkezés nem jogosít fel általános jelleggel az 1. sz. rendelet 1. cikkében szereplő követelményektől való eltérésre.

85 A fent hivatkozott rendelkezésekben tehát kifejezetten nem szerepelnek olyan szempontok, amelyek lehetővé teszik a második nyelvre vonatkozó választás korlátozását, függetlenül attól, hogy e korlátozás a vitatott versenyvizsga-kiírásokban előírt három nyelvre vagy más hivatalos nyelvekre irányul-e.

86 Hozzá kell tenni, hogy a vitatott versenyvizsga-kiírásokkal érintett intézmények nem tartoznak különös nyelvhasználati szabályok hatálya alá (lásd az OHIM-on belüli nyelvhasználatra vonatkozó szabályokat illetően a C-361/01. P. sz., Kik kontra OHIM ügyben 2003. szeptember 9-én hozott ítélet [EBHT 2003., I-8283. o.] 81–97. pontját).

87 Meg kell azonban vizsgálni, hogy a szóban forgó három nyelv egyikének ismeretére vonatkozó követelmény igazolható-e szolgálati érdekkel, amint arra a Bizottság hivatkozik.

88 E tekintetben a fent hivatkozott rendelkezések összességéből az következik, hogy a szolgálati érdek figyelembe vehető jogszerű célnak minősülhet. Konkrétabban, amint azt a Bíróság a jelen ítélet 82. pontjában jelezte, a tisztviselők személyzeti szabályzata 1d. cikke lehetőséget ad a hátrányos megkülönböztetés tilalma elvének és az arányosság elvének korlátozására. Fontos azonban, hogy e szolgálati érdeknek objektív módon igazolhatónak kell lennie, illetve a megkövetelt nyelvismeret szintjének a szolgálat valós igényeivel arányosnak kell bizonyulnia (lásd ebben az értelemben a 79/74. sz., Küster kontra Parlament ügyben 1975. június 19-én hozott ítélet [EBHT 1975., 725. o.] 16. és 20. pontját, valamint a 22/75. sz., Küster kontra Parlament ügyben 1975. október 29-én hozott ítélet [EBHT 1975., 1267. o.] 13. és 17. pontját).

89 A megtámadott ítélet 126. pontjában a Törvényszék kimondta, „kétségtelen”, hogy a versenyvizsga vizsgáin való részvételhez szükséges második nyelvre vonatkozó lehetőségként három nyelv kiválasztása az adminisztráció belső igényeit tükrözte. A Törvényszék azonban nemhogy nem indokolta megállapítását, hanem még azt is kimondta, hogy az ezzel kapcsolatos indokolás az adminisztrációnak sem kötelessége.

90 E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy a második nyelvre vonatkozó választást korlátozó szabályoknak egyértelmű, objektív és kiszámítható szempontokat kell tartalmazniuk annak érdekében, hogy a pályázók időben tudomást szerezhessenek az előírt nyelvi követelményekről, és így a lehető legjobb körülmények között készülhessenek a versenyvizsgákra.

91 Márpedig, amint arra a Bíróság a jelen ítélet 67. pontjában emlékeztetett, a versenyvizsgákkal érintett intézmények mind ez ideig nem fogadtak el eljárási szabályokat az 1. sz. rendelet 6. cikke alapján. Egyébiránt a Bizottság nem hivatkozott más aktusokra sem, például olyan közleményekre, amelyekben a versenyvizsgákon való részvételhez szükséges második nyelvre vonatkozó választás korlátozásának szempontjairól rendelkezett volna. Végül a vitatott versenyvizsga-kiírások egyáltalán nem tartalmaznak olyan indokolást, amely igazolná a szóban forgó három nyelv kiválasztását.

92 A Bizottság álláspontjával ellentétben a fent hivatkozott Hendrickx kontra Tanács ügyben hozott ítélet nem erősíti meg azt az érvet, amely szerint szolgálati érdekkel igazolható az, hogy a vitatott versenyvizsga-kiírásokban követelményként írták elő az angol, a francia vagy a német nyelv ismeretét. Ugyanis miközben e nyílt versenyvizsgákra vonatkozó kiírások címzettjei az uniós polgárok voltak, akiknek túlnyomó többsége nem ismeri az intézményeket, az említett Hendrickx kontra Tanács ügyben hozott ítélet tárgya egy olyan belső versenyvizsgára vonatkozó kiírás volt, amely vizsgán az Európai Unió Tanácsa Főtitkárságán alkalmazásban álló és a Közösségeknél eltöltött, legalább ötéves aktív szolgálati időt igazolni képes tisztviselők és egyéb alkalmazottak vehettek részt. Egyébiránt ez utóbbi esetben az ellátandó feladatokat pontosan meghatározták, ami lehetővé tette egyrészt a Főtitkárság tisztviselőinek és egyéb alkalmazottainak a vizsgák tekintetében előírt nyelvekre vonatkozó indokolás megértését, másrészt a Törvényszéknek az említett nyelvek kiválasztására vonatkozó felülvizsgálatot.

93 Arra az esetre vonatkozóan, ha jogszerű közérdekű célra lehet hivatkozni, és annak valóságát bizonyítani lehet, emlékeztetni kell arra, hogy a nyelven alapuló eltérő bánásmódnak az arányosság elvét is tiszteletben kell tartania, vagyis alkalmasnak kell lennie az elérni kívánt cél megvalósítására, továbbá nem lépheti túl az ahhoz szükséges mértéket (lásd ebben az értelemben a C-453/03., C-11/04., C-12/04. és C-194/04. sz., ABNA és társai egyesített ügyekben 2005. december 6-án hozott ítélet [EBHT 2005., I-10423. o.] 68. pontját).

94 A tisztviselők személyzeti szabályzata 27. cikke első bekezdésének megfelelően a felvétel során arra kell törekedni, hogy az intézmények részére olyan tisztviselők munkáját biztosítsák, akik megfelelnek az alkalmasság, a teljesítmény és a tisztesség legmagasabb követelményeinek. Mivel e célt hatékonyabban meg lehet valósítani, ha a pályázók a válogató vizsgákat az anyanyelvükön vagy az általuk legjobban ismertnek gondolt második nyelven tehetik le, e tekintetben az intézmények feladata, hogy egymásra tekintettel mérlegeljék a versenyvizsga nyelvei számának korlátozását igazoló jogszerű célt és az alkalmasság legmagasabb követelményeinek megfelelő pályázók kiválasztására vonatkozó célt.

95 A Bizottság a tárgyaláson azzal érvelt, hogy a pályázóknak a versenyvizsga-kiírás közzétételét követően lehetőségük volt a felkészülésre. Azonban meg kell állapítani, hogy az egyes vitatott versenyvizsga-kiírások közzététele és az írásbeli vizsgák időpontja közötti idő alatt a pályázók nem feltétlenül tudták elsajátítani a szakmai képességek bizonyításához elegendő nyelvi ismereteket. Az a lehetőség pedig, hogy az említett három nyelv egyikét a jövőbeli versenyvizsgákra tekintettel is meg lehet tanulni, azt feltételezi, hogy az EPSO által előírt nyelveket jó előre meghatározzák. Márpedig a jelen ítélet 91. pontjában is említett szabályok hiánya semmiképpen nem garantálja a versenyvizsgák kiválasztott nyelveinek tartósságát, és erre vonatkozóan egyáltalán nem biztosít kiszámíthatóságot.

96 Egyébiránt a tisztviselők nyelvi ismeretei az előmenetelük lényeges részét képezik; ezenfelül a kinevezésre jogosult hatóságok különböző eszközökkel rendelkeznek a tisztviselők tudása, illetve az általuk elsajátított ismeretek gyakorlati alkalmazása és esetlegesen új ismeretek megszerzése érdekében kifejtett erőfeszítései értékelésére. Ez következik többek között a tisztviselők személyzeti szabályzatának a próbaidőre vonatkozó 34. cikke (3) bekezdéséből és az említett személyzeti szabályzatnak az

előléptetési kritériumokra vonatkozó (1) bekezdéséből. Egyébiránt a nyelvi ismeretek jelentőségét növelte a 723/2004 rendelettel 2004. május 1-jén bevezetett reform, mivel a személyzeti szabályzat 45. cikke (2) bekezdésének megfelelően a tisztviselőnek azóta a felvétele utáni első előléptetést megelőzően bizonyítania kell az EK 314. cikkben említett harmadik nyelvek egyikén történő munkavégzésre való alkalmasságát.

97 E tekintetben tehát az intézmények feladata, hogy egymásra tekintettel mérlegeljék a versenyvizsgák nyelvei számának korlátozását igazoló jogszerű célt és a felvett tisztviselők számára a szolgálati érdek érvényesítéséhez szükséges nyelvek elsajátítására vonatkozóan az intézményekben rendelkezésre álló lehetőségeket.

98 A jelen ítélet 81–97. pontjában kifejtett megfontolásokból az következik, hogy a Bizottság által a Törvényszéknek benyújtott bizonyítékok nem tették lehetővé annak bírósági felülvizsgálatát, hogy a szolgálati érdek az 1. sz. rendelet 1. cikkében szereplő szabálytól való eltérést igazoló objektív célnak minősült-e. Következésképpen a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot.

99 A versenyvizsgák tekintetében második nyelvként előírt nyelvekre vonatkozóan felhozott többi jogalapról és kifogásról nem szükséges határozni.

100 Mindezekből és különösen a jelen ítélet 78. és 98. pontjából következően a megtámadott ítéletet hatályon kívül kell helyezni.

## Az elsőfokú eljárásban előterjesztett keresetekről

101 Az Európai Unió Bíróságának alapokmánya 61. cikke első bekezdésének második mondata értelmében a Bíróság a Törvényszék határozatának hatályon kívül helyezése esetén az ügyet érdemben maga is eldöntheti, ha a per állása megengedi.

102 A jelen ügyben a fent kifejtett okok, különösen pedig

– a tisztviselők személyzeti szabályzata III. melléklete 1. cikkének az 1. sz. rendelet 5. cikkével együttesen értelmezett (2) bekezdésének megsértése és

– a nyelven alapuló hátrányos megkülönböztetésnek a tisztviselők személyzeti szabályzata 1d. cikkében szereplő tilalmának megsértése

miatt, a vitatott versenyvizsga-kiírásokat meg kell semmisíteni.

103 Amint azt a főtanácsnok az indítványa 115. és 116. pontjában javasolta, a kiválasztott pályázók jogos bizalmának védelme érdekében nincs helye az említett versenyvizsgák eredménye megkérdőjelezésének.

## A költségekről

104 Az eljárási szabályzat 184. cikkének (2) bekezdése értelmében, ha a fellebbezés megalapozott, és a Bíróság maga hoz a jogvita kapcsán végleges határozatot, a Bíróság határoz a költségekről.

105 A Bíróság eljárási szabályzata 138. cikke (1) bekezdésének értelmében, amelyet ezen eljárási szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése alapján a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

106 Az Olasz Köztársaság kérte a Bizottságnak az elsőfokú eljárással és a fellebbezési eljárással kapcsolatos költségek viselésére való kötelezését. Mivel ez utóbbi pervesztes lett, kötelezni kell az Olasz Köztársaság és a saját maga első és másodfokon felmerült költségeinek viselésére.

107 Az eljárási szabályzat 140. cikkének (1) bekezdése szerint, amelyet ezen eljárási szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése alapján szintén alkalmazni kell a fellebbezési eljárásra, az eljárásba beavatkozó tagállamok és intézmények maguk viselik saját költségeiket. E rendelkezésnek megfelelően úgy kell határozni, hogy a Görög Köztársaság és a Litván Köztársaság maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nagytanács) a következőképpen határozott:

**1) A Bíróság az Európai Unió Törvényszéke T-166/07. és T-285/07. sz., Olaszország kontra Bizottság egyesített ügyekben 2010. szeptember 13-án hozott ítéletét hatályon kívül helyezi.**

**2) A Bíróság megsemmisíti az informatika, kommunikáció és média területén (AD 5) tanácsosokból álló tartaléklista létrehozására irányuló EPSO/AD/94/07 nyílt versenyvizsgára vonatkozó kiírást, a kommunikáció és informatika területén (AST 3) asszisztensekből álló tartaléklista létrehozására irányuló EPSO/AST/37/07 nyílt versenyvizsgára vonatkozó kiírást, valamint az informatika (könyvtár/dokumentáció) területén (AD 5) tanácsosokból álló tartaléklista létrehozására irányuló EPSO/AD/95/07 nyílt versenyvizsgára vonatkozó kiírást.**

**3) A Bíróság kötelezi az Európai Bizottságot az Olasz Köztársaság és a saját maga első és másodfokon felmerült költségeinek viselésére.**

**4) A Görög Köztársaság és a Litván Köztársaság maguk viselik saját költségeiket.**

Aláírások